

[Dohrmann]

fund, nemlig folkepensionisterne, med, at nu skal de altså have fjernet deres automatiske reguleringer osv. Det er ganske enkelt en hån mod dem, der har bygget hele vores velfærds-samfund op.

Meget kunne have været undskyldt, hvis man havde skåret ned over hele linien. Vi havde f.eks. forleden et forslag til afstemning, som blev forkastet, om, at folketingsmedlemmer gik foran med en lønreduktion på 20 pct. Dér ville det have klædt regeringen – det kan godt være, den er uenig i de 20 pct. – om den havde sagt: Nu går Folketingets medlemmer, ministre og borgmestre, og hvem vi ellers har, foran med i det mindste 10 pct.! Det ser vi ikke. Man tager de ganske almindelige folkepensionister; de skal have et hak i tuden.

Jeg tror egentlig, at mange af vores ældre medborgere har den indstilling, at hvis det var sådan, at det kunne nytte noget, ville mange af dem gerne være med til det. Men vi ved jo alle sammen, at selv om det dårlige forslag skulle blive vedtaget, ville det ikke hjælpe et hak, for dagen efter at man eventuelt har fået sådan et forslag vedtaget, vil man fare ud og enten bruge nogle flere penge på kulturområdet eller give noget mere i bistandshjælp. Man ville måske sørge for, at der kom nogle flere udenlandske familiesammenføringer i Danmark. Man ville invitere nogle flere flygtninge, og dermed ville situationen ikke blive det mindste bedre, end den er i dag.

Derfor er det, regeringen har foreslået, uden sammenhæng. Det er, tror jeg, et taktisk spil, man udfører, fordi man savner et alibi for at indgå et meget stort bunkebryllup med Socialdemokratiet senere på sommeren.

Der skal ikke herske tvivl om, at vi vil stemme nej til forslaget om folkepensionen, såfremt det skulle komme frem til en endelig afstemning. Men vi henstiller da til regeringen, at de andre områder, som også er foreslået, bliver inddraget i nogle forhandlinger, som vi forhåbentlig får mulighed for at deltage i. Og dér vil vi være særdeles imødekommende med henblik på at skaffe dækning for de skattelettelser, man har talt så meget om, men som vi endnu ikke har set skyggen af forslag om.

Jeg vil gerne for at gøre dette helt klart fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet Folketinget udtaler, at det er mere rimeligt at give vore egne pensionister en rimelig pension end at bruge pengene til tvivlsomme ulandsprojekter, såkaldte flygtninge og udenlandske familiesammenføringer, går Tinget over til næste sag på dagsordenen.«
(Dagsordensforslag nr. D 44).

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette dagsordensforslag indgår nu i forhandlingen.

Marianne Jelved (RV):

Jeg kan så meddele, at den sidstnævnte dagsorden kan Det Radikale Venstre ikke gå ind for.

Bag planer, overvejelser, hos en regering, hos et parti, ligger der selvfølgelig nogle mål, og så viser det sig altid, at det er svært at nå de mål. Der er forhindringer, problemer, undervejs, og så må man i gang med den store øvelse at finde nogle mulige midler til at fjerne forhindringerne, så man kan nå målet. Og dernæst må man jo kunne tælle til 90.

Det Radikale Venstre har en overordnet målsætning for sit arbejde her i Folketinget, som i korthed går ud på, at vi gerne vil kunne aflevere et godt samfund til næste generation, og det vil sige et samfund, der i det mindste er menneskeligt, økologisk og økonomisk i balance. Det er vores store ønske, at man kunne samles om at gøre det til en folkelig sag.

Der er mange problemer, mange forhindringer, der skal ryddes af vejen, før vi når det mål. Bl.a. skal vi have orden på landets økonomiske problemer – betalingsbalance, gældsætning, arbejdsløshedsproblemer og mange andre. Og det er jo problemer, som alle partier i realiteten er enige om skal ryddes af vejen, for at vi kan få et samfund, vi kan være tilfredse med, og som vi med en vis stolthed kan aflevere til vores børn og børnebørn.

Et af midlerne er åbenbart – det er der mange der har sagt også i dag – at vi skal skabe vækst og kvalitet i eksporten, forbedre konkurrenceevnen.

Nu er det jo sådan, at ord ikke altid virker som »Sesam, Sesam, luk dig op«, og i virkelighedens verden hænger tingene sammen på en anden måde, end man engang imellem kan få indtryk af, når man lytter til debatten i Folke-